

עלון מס' 22 טבת התשע"ה

מסן
 "אלתק כמסן סורייה.."

דבר תורה ר' דוד איפרמן

חודש טבת מתחיל באור הגדול של ימי החנוכה, ולאחר שבוע אנחנו מציינים את צום עשרה בטבת - אחד הצומות החמורים ביותר. זהו צום שצמים אותו גם אם הוא יוצא בשבת (למרות שזה אף פעם לא קורה) או ביום ששי. מה הקשר בין השניים?

כדי לנסות לענות, עלינו קודם לשאול, מדוע אנחנו בכלל צמים ביום הזה? ביום זה, בסוף ימי בית המקדש הראשון, נבוכדנצר מלך בבל שם מצור על ירושלים. מצור זה הוביל, בסופו של דבר, לחורבן הבית לאחר שנתיים וחצי. נמצא, שזהו יום שכמעט ולא נגרים נזק, ולא נהרג אף יהודי! אז מדוע זה נקבע כיום צום לדורות? אלא, המצור נועד כדי להעביר מסר ולטלטל את עמ"י, וכאשר זה נכשל, המצב הוביל לחורבן הבית ולגלות. כנראה שעד היום, היום הזה מנסה להעביר לנו מסר זה.

ראיתי מי שענה ע"פ הסיפור על רבי חייא. מסופר שרבי חייא לקח חמשה ילדים, ולימד כל אחד חומש אחד מהתורה. אח"כ הוא לקח ששה ילדים, ולימד כל אחד סדר אחד מהמשנה. בסוף הוא אמר לכל אחד שילמד את חבריו את מה שהוא יודע.

מדוע רבי חייא פשוט לא לימד את כולם הכל? סה"כ מדובר על "כתה" של 11 תלמידים! אלא שידע, שהלימוד ההדדי הוא היסוד המהותי ביותר בשמירת התורה. היה חשוב מאד שהילדים ילמדו זה את זה, כדי לוודא שהתורה לא תישכח לעולם.

מצור הוא מצב שמסמל שאין כניסה או יציאה. העיר חי לעצמו, מנותק מהסביבה.

בחנוכה אנחנו פוסקים כבית הלל - כל יום מוסיפים עוד נר, כל יום להוסיף עוד אור. זה תפקידנו - להפיץ את האור! קודם כל בינינו לבין עצמינו, ולבסוף להיות אור לגויים. עשרה בטבת בא להזהיר, שאם כל אחד חי במצור, סגור בתוך עצמו, ולא דואג ללמד את כל שאר העם, זה יוביל ח"ו לחורבן גדול. מסר זה שייך גם היום, ולכל אחד מאיתנו! כל מי שיודע אפילו קצת, צריך לדאוג שזה יעבור גם לכאלה שלא יודעים. מי שיש אצלהם שמחת השבת, לנסות להעביר לכאלה שלא מכירים.

בעז"ה, שנזכה להגדיל ולהפיץ את האור, עד שנזכה ל"אור חדש על ציון תאיר", במהרה בימינו.

"שומר פיו ולשונו, שומר מצרות נפשו"

"אדם המדבר עם בעל מום, אל יביט במקום מומו" (ספר חסידים)

ומכאן נלמד שצריך האדם להתרחק מלראות גנותו או בושותו של חברו, וכגון

אם רואה אדם שנפל ברחוב לא יעצור להסתכל בו(אלא אם כן צריך עזרה)

מפני שמתבייש בכך. וכן כאשר מגיעים כוחות הצלה לחולה, אין לעמוד שם.

כתבה התורה המעשה בנוח "ושם ויפת כסו ערוות אביהם" התורה סיפרה לנו את

הברכה שברכם נוח ונתקיימה לבסוף, להראות לנו את גדולת המידה הזאת, "שצריך האדם

לחפות על גנות חברו בכל כוחו, כמו על של עצמו"(חפץ חיים)

אורות התורה להיות באורות!

מוצאי שבת קודש קיבלנו מכתב שחרור. למה שחרור? שאלתי את הצאצא המציץ שכמעט נבלע בתוך מושב הבטיחות. וכתשובה הניף את ידו הזעירה והראה לי את האזיקון המקיף אותה. ברוך ה' ששחררו אותך. זה באמת לא נעים להיות ככה אזוק. יצאנו מבית החולים מלאי שיר ושבח לריבונו של עולם על המתנה היקרה והמופלאה ששלח לנו, תינוק אמיתי.

במהלך האשפוז יצא לנו לא פעם לשמוע "אנחות בקבלה". מה? למה נאנחת בקבלה? לא נתנו לך את החדר שרצית? בגלל זה צריך להיאנח? יש צרות גדולות יותר. טוב, אני נאנחת, גם אני לפעמים נאנחת כשאני רואה את הקבלה של הקניות.

ילד ראשון שנולד לנו בבת ים, בת ימי מקורי. רגע, בעצם, הוא נולד בבני ברק אז הוא בני ברקי? לא מתאים לנו אין לנו כזה כובע קטן וחליפה שחורה, ואנחנו אוכלים אוצר הארץ. מה יהיה? באמת, יש לו שיער שחור וגבות שחורות. אולי הוא באמת בני ברקי? כדאי לעקוב אחרי הצבע שלו.

בינתיים, הצבע השולט פה הוא צהוב. ממש צהוב. ולמען הדיוק, צריך ללכת כל יום למרפאה לבדוק כמה הוא צהוב. טוב תהיה שחור למה צהוב?

ברוך ה', עברנו את הצהוב. בשלב הבא הגענו לאדום של הברית (מרוב צרחות), ו... פתאום כחול. תינוק כחול? לא נעים, אפילו מפחיד, אבל התינוק הקטן קיבל פתאום צבע כחול. מה זה אומר? בית חולים, חמצן, רופאים, הצילו! בחדר וברחמים הולך אותו ה' יתברך מלאי דאגה ליצור הזעיר(שבקושי תפס עשירית מיטה) לבית החולים. התפללנו שיהיה בריא מהר, שיחזור לצבעו המקורי ושיצליח לעשות בקלות את הדבר הבסיסי כל כך: לנשום.

ואז ליד המיטה של בית החולים גילינו את הכוח המופלא והמדעים של קהילת אורות התורה. הרגשנו כאילו אנחנו נישאים על גלי חסד. הרעפתם עלינו דאגה ואהבה אינסופיים.

הנה דוגמית קטנה מההודעות שנשלחו אלינו: "בוקר טוב, איך עבר הלילה? אני בחופש היום אפשר לקפוץ אליך? חיבוק אוהב." "נשמח מאוד לארח את הילדים היום עד הערב" "מה שלומכם?? מתי הכי נוח שאביא לכם את האוכל?" "אני רוצה לבקר אותך היום, להביא לך ארוחת בוקר ולשחרר אותך לנוח וכדו'" "האם יש משהו שאני יכולה לעזור לך? לבוא להחליף אותך?" "אל תתביישי. אם את צריכה עזרה עם הילדים אני לרשותך" "מה שלומכם?" "איך אלישע ברוך מרגיש היום?"

בהתחלה הייתי בהלם. אחר כך הבנתי שזה אמיתי. וכשזה הגיע - לא ידעתי עד כמה חסד יכול להיות גדול. חברה אחת לוקחת את הילדים, חברה אחרת מביאה ארוחת צהריים. שכנה צדיקה נכנסת לשטוף כלים ולסדר את הבית. שתי חברות באות לבית חולים לשמור על התינוק ולקחת אותי הביתה לפגוש את הילדים. חברה מביאה ארוחת ערב, השנייה ארוחת בוקר, שכנה מסרקת את הילדים ועוד חברה מביאה פינוקים ומלמדת לעסות את התינוק. חבר מביא את בעלי לבית חולים ועוד חבר מחזיר אותו הביתה. וזה לא הכול. הוסיפו את התפילות ואת הטלפונים, ו... אתם מבינים את זה? לא ייאמן!

בבית החולים הספקתי להתיידד עם אמא ששמרה על בתה. היא עקבה אחרי ההתגייסות המדהימה ולא הפסיקה להתפעל: "רק אצלכם, הדתיים, יש דבר כזה. לא שמעתי בחיים על ארוחות לחברות ועל שמירה בבית חולים". כמה קידוש ה' זכותם לעשות השבוע!

טעמו וראו כי טוב חן צרפתי

לפני מספר חודשים ילדתי את בני. בשלושת השבועות שקדמו ללידה בישלתי והקפאתי אוכל שיכול להספיק בערך לגדוד. כל דבר שהכנתי ויכול היה להיות מוקפא, הכנתי בכמות כפולה ומשולשת כדי להרוויח עוד ארוחה מהירה לימים שאחרי הלידה.

ואז הלכתי ללדת ונאלצתי 'לבלות' בבית החולים גם את השבת. בעלי הוזמן לסעודות השבת עם הילדים אבל החליט להישאר בערב שבת בבית כי "למי יש כוח להיסחב בלילה חזרה הביתה עם ילדים ישנים!?!". מהפריזר הוצאה אחר כבוד קופסה של קציצות טעימות, הוכן סיר אורז, סלטים היו במילא במקרר. והנה סעודת שבת לתפארת. ביום ראשון כשכבר הייתי בבית אמר לי בעלי: "הילדים אמרו שהקציצות היו טעימות אבל הם רגילים לאכול אותן ביום חול ולכן לא הרגישו שיש להן טעם של שבת. זה היה קצת מפליא בהתחשב בעובדה שכולנו מכירים את הסיפור על ה'תבלין של שבת' ואיך ששבת היא שמוסיפה תבלין מיוחד באוכל. אבל אז בשיעור של שבת אמר הרב, כאילו ידע מה שאמרו הילדים, שעדיף לאכול אוכל פשוט יותר שהוכן במיוחד עבור שבת מאשר לקנות מעדני מלך שמישהו הכין בלי כוונה מיוחדת. אוכל שהוכן במיוחד עבור שבת יש בו ברכה מיוחדת".

שמעתי פעם בשם האר"י זצ"ל שעל כל מה שמכינים לשבת צריך לומר 'לכבוד שבת קודש' אפילו בשעת קניית המצרכים. כך יוצא שאני מסתובבת בסופר, בוחרת ירקות וממלמלת לעצמי 'לכבוד שבת קודש, לכבוד שבת קודש'. מה שאני יודעת שעתיד להיכנס לתבשיל כלשהו של שבת מקבל ממני ברכה מראש. וכמוכן שאחר כך, בזמן הבישול אני בוחשת בסיר או לשה בצק או מכניסה לתנור ומברכת את התבשילים 'לכבוד שבת קודש'.

ב"ה האוכל של שבת יוצא בטעם של שבת וכולנו מתענגים עליו. וחוף מזה, הרי ידוע שצרכי שבת אינם בכלל המזונות הקצובים לו לאדם ולכן אם קנינו עבור שבת מובטח לנו שהכל יחזור מאת ה' יתברך ונוכל לקנות בעין יפה גם לשבת הבאה.

הפעם 'לכבוד שבת קודש' מתכון מומלץ במיוחד. אצלנו הוא כיכב כבר כמה פעמים בערב שבת ובכל פעם נהננו ממנו מחדש.

עוף ממולא / ז'קלין עבאי

עוף שלם נקי

1/2 ק"ג בשר טחון

1 בצל בינוני ועוד 6 בצלים קטנים

2 כוסות אורז

4 שיני שום חצויות

כפית כורכום

כפית גדושה כמון

1 כף אבקת מרק

מלח + פלפל

אופן ההכנה

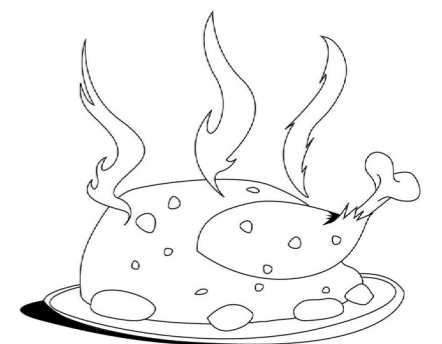
בסיר אחד מבשלים את האורז כרגיל.

בסיר אחר מטגנים בצל בינוני עד להזהבה, מוסיפים את הבשר הטחון ומטגנים עד שהבשר משנה את צבעו. מוסיפים מלח, פלפל, כורכום וכמון. מערבבים הכל עם האורז המבושל.

מורחים את העוף השלם בכורכום + מלח ופלפל וממלאים אותו בתערובת הבשר והאורז. אם נשאר מהתערובת אפשר לשים גם בין העור לעוף וגם בתבנית מסביב לעוף. סוגרים את רגלי העוף בקיסם ומניחים אותו בתבנית כשהבטן למטה ואת השום והבצלים הקטנים מניחים מסביבו.

ממיסים את אבקת המרק בכוס מים רותחים ושופכים על הכל. סוגרים את התבנית היטב בנייר כסף ואופים בתנור במשך שעה וחצי בחום של 220 מעלות. לאחר מכן פותחים את התבנית וממשיכים לאפות עשר דקות לקבלת צבע שחום.

ניתן להחליף את הבשר הטחון בפטריות חתוכות או בגזר מרוסק.

בתאבון!

ושיהיה לבריאות! חגלה כהן

כאבי גרון ויראליים שגורמים לשיעולים נפוצים מאוד בימי החורף הקרירים, אך לא רק בימים אלו. עם בואו של החורף מגיעים גם חיידקים למיניהם המביאים עמם כל מיני מחלות שאחד מהסממנים שלהן הוא השיעול. כל עוד השיעול הוא מתון ולא משהו מסובך ניתן לפתור את אי הנעימות הנגרמת בעקבותיו באמצעות פתרונות המצויים בכל בית מרקחת. עם זאת יש את הפתרונות החלופיים השונים שעל חלקם פירטנו כבר בעבר, ולהלן פתרון נוסף:

1. שמים 3 כפיות של אורגנו במים חמים. כשהמים פושרים שותים ומרגישים הקלה.
2. לאוהבי הקינמון - תה קינמון הוא פתרון מצוין לשיעול. שותים את התה כשהוא חם על מנת לפתור את הבעיה באופן יעיל יותר.

שיהיה לכולנו חורף נעים ובריא!!

קורות באורות

למשפחת ברוך אתכם באבלכם על פטירת האם - הסבתא, מן השמים תנוחמו

בברכת חורף בריא לכולם!